

GEBED DAT BERGEN VERZET

**BIDDEN MET PASSIE
VERTROUWEN EN AUTORITEIT**

JOHN ELDREDGE

Voor de bijbelteksten is gebruik gemaakt van de Herziene StatenVertaling tenzij anders aangegeven.

Gebed dat bergen verzet

Moving Mountains

Copyright © 2016 John Eldredge

Published by arrangement with Thomas Nelson, a division of HarperCollins Christian Publishing, Inc.

Copyright © 2017 Nederlandse uitgave: Uitgeverij Gideon

Auteur: John Eldredge

Vertaling: Richard Kettmann, Leeuwenhart tekst & vertaling

Omslagontwerp: Arjen Niezen

Typografie: Coco Bookmedia, Amersfoort

Jaar van uitgave: juni 2019

Uitgave: Uitgeverij Gideon, Hoornaar, Nederland

ISBN: 978-90-5999-095-1

NUR: 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een databank, of doorgegeven in welke vorm of op welke wijze dan ook, behalve voor korte citaten in recensies of artikelen, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, except for brief quotations in critical reviews or articles, without the prior written permission of the publisher.

Voor de mannen en vrouwen die me
leerden bidden – ik ben voorgoed veranderd.

Inhoud

Hoofdstuk 1:	Gebed dat werkt	9
Hoofdstuk 2:	Zesde-groepers in Normandië	21
Hoofdstuk 3:	De hartenkreet	33
Hoofdstuk 4:	Wie Hij is en wie wij zijn	43
Hoofdstuk 5:	Vrijmoedige autoriteit	63
Hoofdstuk 6:	Voorbede	79
Hoofdstuk 7:	Weer een hindernis minder	95
Hoofdstuk 8:	Heiliging – dingen onder het gezag van Jezus brengen	101
Hoofdstuk 9:	Dagelijks gebed	117
Hoofdstuk 10:	Bid nu!	127
Hoofdstuk 11:	‘Laat er licht zijn’ – Gebed om leiding, inzicht en openbaring	129
Hoofdstuk 12:	Luisterend bidden	141
Hoofdstuk 13:	Het bidden van bijbelteksten	155
Hoofdstuk 14:	Strijdend bidden	165
Hoofdstuk 15:	Innerlijke genezing – herstel van de ziel	187
Hoofdstuk 16:	Lichamelijke genezing	203
Hoofdstuk 17:	Moed houden, wat er ook gebeurt	215
Dankwoord		231
Bijlagen: de gebeden		233
Eindnoten		247

Gebed dat werkt

Op 26 juni 2012 was het zinderend heet in Colorado. De thermometers in Colorado Springs bereikten een recordhoogte van 38 graden Celsius, waardoor gevreesd werd voor onbeheersbare bosbranden in de bergen ten westen van de stad. De capaciteit van de brandweerkorpsen liet te wensen over en de droge begroeiing op de hellingen kon gemakkelijk vlam vatten. Veel mensen keken die dag bezorgd naar de heuvels. En toen – alsof een boze macht het zo had gepland – stak er een wind op met snelheden tot 105 km/uur. (Om je een indruk te geven: bij 55 km/uur kun je al bijna niet blijven staan; een windsnelheid van 105 km/uur is kracht 11, een ‘zeer zware storm,’ op de schaal van Beaufort.) Stormwind en vlammen op een droog berggebied vormden een genadeloos driemanschap. De Waldo Canyonbrand trok zich niets aan van alle brandremmende maatregelen. Zoals de Duitse Blitzkrieg in 1939 door Polen raasde, trok het vuur ongehinderd en allesverwoestend oostwaarts in de richting van de stad. Toen het geweld voorbij was, lagen er 74 vierkante kilometers en 346 huizen in de as.

Ik zat die middag aan mijn bureau toen een collega binnenkwam en zei: ‘Heb je dat gezien?’ Ik keek intuïtief naar de bergen – onze kantoorramen bieden zicht op het westen – en ik zag het voorste vuur over de laatste heuvel richting de stad kruipen. We hadden de nieuwsberichten van uur tot uur gevolgd; de brand besloeg toen inmiddels ruim 16 vierkante kilometer en werd

voor slechts 5 procent 'onder controle' beschouwd. Inwoners van ons stadsdeel (we grenzen aan het bos) hadden al twee keer een evacuatiewaarschuwing gekregen en we keken al dagen naar de rookkolom die vanuit het centrum van de brand, ten westen van ons, boven de bergen uitsteeg: een onheilspellende, zwarte donderwolk, een oranje vulkaanpluim die tot negen kilometer hoogte werd opgestuwd.

Maar volgens de berichten zou de brand via het noordwesten aan de stad voorbijgaan, en dus gingen we verder met ons leven – tot ik de oprukkende vlammen over de heuveltop zag komen. Ik pakte mijn telefoon, liep de deur uit en belde Stasi. 'Ga inpakken; ik kom naar huis.' 'Ze hebben nog geen opdracht gegeven om te evacueren,' zei ze. Het komt eraan,' zei ik tegen haar. 'Het vuur komt eraan. Ik zie het al. Ik ben onderweg.' Als iemand die voor het opkomende tij uitrent, reed ik bijna letterlijk als de brandweer naar huis om de brand voor te blijven. We grepen de hond en een paar spullen en lieten al het andere achter. Het is waar wat ze zeggen: er is maar weinig belangrijk als het erop aankomt!

Onze burens vertrokken als laatsten; later vertelden ze ons dat de bomen op de heuvel bij ons huis spontaan uit elkaar waren geklapt. Terwijl we in de file stonden die door de evacuatie werd veroorzaakt, en de as als sneeuwvlokken op ons neer-dwarrelde, belden en sms'ten we koortsachtig onze vrienden om voor ons te bidden. Mijn Land Cruiser uit 1978 heeft geen airconditioning, dus ik hield een in water gedrenkte sjaal van Stasi voor mijn mond om te voorkomen dat ik rook inademde en bedacht een noodplan voor als het vuur ons zou inhalen. Inmiddels gierde de wind de berg af, waardoor de vlammen als helse geesten werden voortgestuwd.

We namen onze toevlucht bij een paar lieve vrienden ten oosten van de stad en wachtten gespannen af. Het zou nog drie dagen – van vuur, rook en onzichtbare heuvels – duren, voor we het nieuws te horen kregen dat ons huis gespaard was gebleven.

Het verhaal druppelde stukje bij beetje binnen, maar het waren de berichten van de brandweerteams waar we stil van werden. Een doorgewinterde brandweercommandant had zich met een handjevol stoere brandbestrijders in onze straat verzameld, waar iets gebeurde wat ze nooit eerder hadden gezien of meegemaakt. Het dertig meter hoge vuurfront had van onze kurkdroke heuvel moeten razen en ons huis in luttele seconden moeten opslokken. Maar dat was niet gebeurd. Telkens wanneer het oprukkende geweld de grens van ons terrein bereikte, kwam het aarzelend tot stilstand en trok het zich terug. De vlammenzee kwam niet over onze erfscheiding. Hij kwam dichterbij en trok zich weer terug, kwam dichterbij en trok zich terug – hoewel hij door de wind werd voortgestuwd en zich net in enkele minuten kilometers had verplaatst. We beseften dat we op datzelfde moment, drie dagen eerder, van een vriend een sms hadden ontvangen: ‘Ik zag een engel boven jullie huis die zijn vleugels uitspreidde en ermee tegen de wind en het vuur klapperde. Ik denk dat jullie gespaard blijven.’

Toen we eindelijk weer onze buurt in mochten, zagen we dat het lage vuur het gras tot aan onze veranda had verschroeid. Maar het grote vuur had de rand van ons grondgebied niet overschreden. De populieren in onze tuin stonden nog in hun volle zomerglorie.

Ik weet het, ik weet het... mijn verhaal roept een paar vragen op. Het raakt de open zenuw van je eigen verlangen naar redding en van al je onverhoorde gebeden. Ook andere mensen hebben oprecht gebeden toen het vuur dichterbij kwam – waarom zijn hun huizen niet gespaard gebleven? Ik beweer niet het antwoord daarop te weten. Net als jij heb ik mijn eigen geschiedenis van onverhoorde gebeden en van stilte die ik niet helemaal begrijp. Dit verhaal gaat helemaal niet over mijn gebeden. Wat ik wel weet, is dit: Elke dag, wanneer ik de deur uitstap, zie ik op de heuvel de contouren van zwartgeblakerde boomstronken.

En binnen de grenzen van ons terrein zie ik groene, levende bomen. De ene kant ziet eruit als Mordor, de andere als Eden. Een onweerlegbaar bewijs van de kracht van gebed.

Een storend en toch hoopvol feit

Vooruit, laten we het zeggen zoals het is: sommige gebeden ‘werken’ en andere niet. Waarom verbaast en ergert ons dat? Sommige diëten werken, de meeste niet; dat verbaast eigenlijk niemand. We zoeken gewoon verder tot we er eentje vinden die wel voor ons werkt. Sommige investeringen leveren wat op, andere niet; je zoekt het programma waar je wat aan hebt. Sommige scholen zijn effectief, terwijl andere hopeloos tekortschieten; hopelijk vind je de situatie die voor jouw kind geschikt is. *Er is een manier waarop de dingen werken.* Kun je iets in het leven noemen waarvoor dit niet geldt?

De afgelopen zomer blesseerde ik mijn elleboog toen ik buiten aan het klussen was. Wekenlang negeerde ik het probleem, tot ik gedwongen was om naar mijn fysiotherapeut te gaan. Ik dacht er met een paar bezoeken vanaf te zijn; het was tenslotte maar een overbelasting – ik had niks gebroken. Maar ik had maandenlange therapie nodig en man... wat irriteerde me dat. Omgekeerd, en dat wil ik eigenlijk zeggen, ik irriteerde de spier doordat ik mijn elleboog gebruikte voordat hij genezen was. Ik bleef de zaak verergeren, omdat ik mijn levensstijl niet wilde aanpassen aan de realiteit van een spiertje in mijn linkerelleboog.

Je kent dergelijke irritaties wel. Iets puberaals in onze menselijke natuur wil zich gewoon niet onderwerpen aan de realiteit van de wereld om ons heen (en in onszelf). We willen eten waar we zin in hebben; vervolgens zijn we verbaasd en geschrokken wanneer op een bepaald moment onze gezondheid het laat afweten. We willen snel fit en slank worden; we willen dat het netjes in onze agenda past. We willen dat onze vrienden aardig tegen ons zijn, zonder ooit te hoeven kijken naar het effect dat ons karakter op *hun* leven heeft. We willen dat onze kinde-

ren zich goed ontplooiën, zonder in onze opvoeding de offers te brengen die nodig zijn om in hun behoeften te voorzien.

Met bidden is het net zo. We willen dat het eenvoudig en gemakkelijk is, we willen dat het zo gaat:

God is liefdevol en machtig.

We hebben zijn hulp nodig.

We vragen om zijn hulp, zo goed we maar kunnen.

De rest is zijn zaak.

Hij is tenslotte God. Hij kan alles.

Het probleem is dat Hij soms iets doet en vaak niet, en we hebben geen idee waarom het zo loopt. We raken teleurgesteld en bidden niet meer. (En we voelen ons gekwetst en vinden het logisch dat we niet meer bidden.) We geven de schat op die God ons juist gegeven heeft om *niet* teleurgesteld te raken en om de ‘bergen’ die voor ons liggen te verzetten, zodat we de veranderingen tot stand kunnen brengen die we zo graag willen zien in de wereld.

De ongemakkelijke waarheid is dit: *dat is een zeer naïef beeld van gebed*. Van dezelfde orde als geloven dat een huwelijk alleen maar liefde nodig heeft, of dat we ons buitenlandbeleid moeten baseren op het geloof in de goedheid van onze medemens.

Door dit simpele beeld van gebed hebben heel wat lieve mensen het opgegeven, omdat het voorbijgaat aan een aantal zeer belangrijke feiten. Er is een manier waarop de dingen werken.

God is machtig, ik vraag om hulp, en nu hangt het van Hem af – het doet me denken aan een scène uit de film *Patch Adams*. Patch is een jonge student medicijnen met een hart van goud; hij wil daklozen gezondheidszorg aanbieden. Hij brengt een groep gelijkgestemde idealisten bij elkaar en ze gaan hun droom naja-gen. Dan slaat het noodlot toe; Patch’s vriendin wordt vermoord door een schizofrene man die één van de verschoppelingen is die ze wilden redden. De volgende scène speelt zich af boven op een rotswand; Patch staat op de rand. Er hangt een onheilspell-

lende sfeer; hij staat blijkbaar op het punt zich van het leven te beroven. Patch is in discussie met God. Dat vind ik een heel mooi gedeelte – hij snakt naar hulp; hij worstelt op de juiste plaats. Dan blijkt hoe weinig hij van de wereld begrijpt:

[Patch kijkt omhoog]

‘Geef me antwoord, alstublieft – vertel me wat U doet.’

[Stilte.]

‘Goed, laten we het logisch bekijken: U schept de mens. De mens lijdt enorm veel pijn. De mens sterft. Misschien had U voor de schepping *iets* langer moeten nadenken.’

[Zwijgt een moment.]

‘Op de zevende dag rustte U uit; misschien had U die dag aan medeleven moeten besteden.’¹

Hij begrijpt er te weinig van. En dat is *levensgevaarlijk*. Wat hij mist, zijn een aantal uiterst belangrijke feiten van het grote verhaal:

‘U schept de mens. De mens besluit tegen U in opstand te komen. We geven ons leven, de aarde en de geschiedenis van de mensheid in handen van de boze. Al onze ellende komt daaruit voort. Maar U komt tussenbeide – U zond uw Zoon om ons te verlossen en te herstellen. Nu bevinden we ons in een heldhaftige oorlog, voor de mensheid en de planeet.’

Zie je welk verschil deze ‘weglatingen’ maken?! Zonder deze aspecten van het verhaal zul je nooit iets begrijpen van dingen als moord of een bosbrand. En kun je ook niet begrijpen waarom sommige gebeden ‘werken’ en andere niet.

Er is een logica

Het gebed stelt ons voor een verschrikkelijk dilemma. We willen bidden; dat zit in onze aard. We willen wanhopig graag geloven

dat God iets voor ons doet. En vervolgens... lijkt het erop dat Hij het niet doet, en wat doen we dan?

Ik geloof dat God deel uitmaakt van het dilemma; ik geloof dat Hij wil dat we doorgaan tot we echte, tastbare verhoringen zien.

Om te beginnen is de werkelijkheid waarin we ons bevinden veel dynamischer dan de meeste mensen – vooral gelovigen – weten. Net als Patch hebben we een gevaarlijk beperkt begrip van onze situatie, zoals:

God is almachtig.

Hij greep niet in.

Dan is het vast zijn wil niet om in te grijpen.

Ja – God is soeverein. En in zijn soevereiniteit heeft Hij een wereld geschapen waarin de keuzes van mensen en engelen ertoe doen. Heel veel zelfs. Hij heeft ons ‘oorzakelijk verband’ gegund, zoals Pascal het uitdrukte. Onze keuzes hebben enorme gevolgen. Verderop gaan we daar uitvoeriger op in, maar met gebed is het *niet* zo eenvoudig als: ‘Ik vroeg, God deed niets. Dan zal Hij het wel niet willen.’

We zijn begonnen aan het spannendste verhaal dat er is. Een verhaal vol gevaren, avonturen en wonderen. Niets geeft zoveel hoop als de gedachte dat de dingen anders kunnen zijn, dat we bergen *kunnen* verzetten en we een aandeel mogen hebben in het tot stand brengen van die verandering.

Misschien kunnen we al iets te weten komen, of op zijn minst op een nieuwe manier naar de dingen leren kijken, door een kort verhaal uit het Oude Testament.

Tijdens de regeringsperiode van koning Achab (circa 860 voor Christus) werd het Midden-Oosten geteisterd door een drie en een half jaar durende droogte. De oogsten mislukten; het volk leed honger; hele kuddes werden ‘afgemaakt’ omdat er geen graspolletje was om hen in leven te houden. Het was

een tafereel dat zo uit de twintigste-eeuwse, Amerikaanse Dust Bowl of de recentere hongersnoden in Afrika kon komen. Maar de redding was nabij; God had tegen de profeet Elia gezegd dat de droogte ten einde was: ‘Ga, vertoon u aan Achab, want Ik zal regen geven op de aardbodem’ (1 Koningen 18:1).

Eindelijk zou de hemel genadig zijn; er zou regen komen. Er kwam een echte gotenspoeler hun kant op, een onvervalste, bijbelse vloed – van de soort die ossenkarren tot hun assen in de modder zet en de kinderen een week schoolvrij geeft. Maar voor het allemaal kon gebeuren – en dit is de eerste fascinerende kreuk in het verhaal – moest Elia bidden dat het zou gaan regenen. Waarom is dat nu weer? Waarom liet God het niet gewoon regenen? Dat weten we niet; we moeten ons aan het verhaal houden...

‘Elia klom naar de top van de Karmel, boog zich voorover ter aarde. Vervolgens legde hij zijn gezicht tussen zijn knieën. Hij zei tegen zijn knecht: “Klim toch naar boven en kijk uit in de richting van de zee.” Toen klom hij naar boven, keek uit en zei: “Er is niets.” Toen zei hij: “Ga terug, zevenmaal.” En het gebeurde bij de zevende maal dat hij zei: “Zie, een kleine wolk, als de hand van een man, opkomend uit de zee.” En hij zei: “Ga tegen Achab zeggen: Span in, daal af en laat de regen u niet ophouden.” Het gebeurde ondertussen dat de hemel zwart werd van wolken en wind, en er kwam een hevige regen.’ (verzen 42-45)

Wat een prachtig verhaal. Het is praktisch en laat heel goed zien wat gebed is en hoe het werkt. God gaat heus wel iets doen, maar Hij wil wel dat Elia bidt. Het doet me denken aan een uitspraak van Augustinus: ‘Zonder God kunnen wij niet, en zonder ons zal Hij niet.’ We leven blijkbaar in een universum waarin het gebed een belangrijke, soms zelfs doorslaggevende rol speelt.

Elia maakt zich er in het gebed niet met een jantje-van-lei-

den vanaf; hij zendt geen standaardgebedje op. Geen ‘Heere, zegen deze spijze, amen’-gebed. Elia wil per se resultaat zien. Hij buigt zich voorover en bidt, en stuurt zijn knecht om te kijken of ‘het werkt’ – gebeurt er al iets? Wat een geweldige houding; hij is bereid om het te proberen, te kijken wat er gebeurt en zich aan te passen aan de resultaten. De knecht komt terug en zegt dat de hemel nog net zo leeg is als de afgelopen jaren, zo leeg als de baarmoeder van de oude Sarai. Dit is het punt waarop de meesten van ons afhaken, maar de oude profeet gaat door. Hij probeert het nog een keer en stuurt zijn helper opnieuw naar boven. Niets. En dus doet hij zijn mantel uit, zet zijn schouders eronder en doet een nieuwe poging. Hij laat zich niet door de feiten ontmoedigen.

Ook de zes keren daarna laat hij zich niet ontmoedigen. Wij zouden allang zijn afgedropen naar het café om ons te beklagen over ‘godsverduistering’ en ons af te vragen wat we met ‘het zwijgen van God’ aan moeten. Maar deze oude Israëliet niet – hij zit nog steeds op de berg en houdt vol. Na acht gebedsrondes – en het lijken inmiddels echt *rondes* te zijn: rondes in de boksring, vol zweet en afzien – zegt de knecht als de bel voor de achtste keer klinkt: ‘Nou ... ik zie een klein wolkje aan de horizon, niet groter dan uw vuist.’ En meer is er niet nodig; de storm is onderweg.

Hoe anders het verhaal van Anne Lamott dat ze in haar autobiografie *Traveling Mercies* beschrijft. Ze vertelt over haar min of meer terechte angst voor een mogelijke melanoom (haar vader was aan een melanoom overleden) en over de zes weken waarop ze moest wachten op de uitslag van het weefselonderzoek. Nadat Anne was thuisgekomen van een bezoek aan haar huidarts had ze gebeden. Ze schrijft: ‘Dus ik schreef een briefje aan God. Er stond op: “Ik ben een beetje bang. Help me om niet te vergeten dat U ook nu bij me bent. Ik haal mijn plakkerige vingers van het controlepaneel tot ik iets van U verneem.” Toen vouwde ik het briefje op en stopte het in de la van mijn nachtkastje, alsof het Gods inbox was.’²

Nu mag ik Anne Lamott heel graag; ik vind het een ontroerend verhaal dat onze menselijkheid goed weergeeft. Maar als het om bidden gaat, komen we er niet verder mee. Welke gebeden zullen meer effect hebben, denk je? Die van Elia of die van Lamott? Als je één van hen zou vragen om voor een dierbare te bidden, wie zou je dan kiezen?

Laten we dus eerlijk zijn: sommige gebeden helpen, andere niet. Misschien geven we het niet graag toe, maar je weet dat het zo is. Als je ook maar enigszins in gebed geïnteresseerd bent, dan ben je dat in gebed dat *werkt*. En over *dat* gebed gaat het in dit boek. Wat ons terugbrengt bij Elia.

Ergens achter in het Nieuwe Testament staat een tekst die vaak over het hoofd wordt gezien, maar ons op een verrassende manier een aantal dingen duidelijk maakt. Hij staat in Jakobus en brengt ons terug bij de oude man die op de berg bidt: 'Een krachtig gebed van een rechtvaardige brengt veel tot stand. Elia was een mens net zoals wij en hij deed een vurig gebed dat het niet zou regenen, en het regende niet op de aarde, drie jaar en zes maanden. En hij bad opnieuw, en de hemel gaf regen en de aarde bracht haar vrucht voort' (Jakobus 5:16-18).

Jakobus, een broer van Jezus, geeft zijn lezers les in gebed. (Zoals we misschien weten was hij van een aantal sterke gebedsstaaltjes getuige geweest. Hij was tenslotte opgegroeid in de buurt van de man die de lunch van een jongen had veranderd in 'onbeperkt eten' voor vijfduizend man.) Jakobus haalt het beroemde droogteverhaal aan waar ik het net over had en noemt dan een verbluffende overeenkomst: jij bent niet anders dan Elia. Daarom gebruikt hij de zin: 'Elia was een mens net zoals wij.' Jakobus probeert daarmee een religieuze houding te ontkrachten die de waarde van bijbelverhalen zo vaak tenietdoet: *Ja, oké, dat was die-en-die [in dit geval Elia] en die was wel een beetje anders dan wij*. Nee. Niet dus. Jakobus is er zelfs heel duidelijk over: Elia was net zo'n mens als jij.

Met andere woorden: *jij kunt het ook*.

Ik probeer je niet over te halen om te gaan bidden. Als de strijd van degenen die je liefhebt, de pijn van de wereld, of je eigen dromen, verlangens en tegenslagen je niet raken, gebeurt dat ook niet door iets wat ik je hier zou vertellen.

Wat ik wel kan doen is je een veel, veel effectiever begrip van gebed aanreiken, samen met genoeg voorbeelden om je een indruk te geven van hoe de dingen werken. Er is een manier waarop de dingen werken. Maar, laten we onszelf eerst ontdoen van een paar gevaarlijke misvattingen over God en gebed.

HOOFDSTUK 2

Zesde-groepers in Normandië

Ik ben één van de miljoenen mensen die verliefd zijn geworden op *de Kronieken van Narnia*. We lazen ze toen onze jongens klein waren en als volwassenen zijn we er nog steeds gek op. (De boeken zijn trouwens vele malen beter dan de films; als je de verhalen alleen van de film kent, moet je echt opnieuw beginnen en de originelen lezen!) Op dit moment lezen Stasi en ik elkaar 's avonds zelfs voor uit het zesde boek: *De zilveren stoel*. Deze keer valt het me op hoe gevaarlijk het avontuur is waarin de kinderen verzeild raken. In hoofdstuk 2 ontmoeten ze Aslan op zijn eigen berg en krijgt Jill te horen waarom hij hen uit hun wereld heeft laten komen en naar Narnia heeft gebracht:

‘En dit is jullie taak. Hier ver vandaan, in het land Narnia woont een oude koning die verdrietig is omdat hij geen prins van eigen bloed heeft die hem kan opvolgen. Hij heeft geen erfgenaam omdat zijn enige zoon hem lang geleden is afgenomen, en niemand in Narnia weet waar die prins is en of hij nog leeft. Hij leeft nog. En de opdracht die ik jullie geef is om net zo lang naar deze verloren prins te zoeken totdat jullie hem hebben gevonden en bij zijn vader hebben gebracht, of tot jullie onderweg sterven of naar jullie eigen wereld zijn teruggekeerd.’³

Wacht eens... *onderweg sterven*?! Lieve help. Dat is een pittige opdracht voor een paar tienjarige kinderen. Aslan is de beste, vriendelijkste, meest Jezus-achtige figuur die je ooit zult tegenkomen in de literatuur. En *dit* is wat hij hun te vertellen heeft? Zou jij je zesde-groeper naar Somalië sturen? Toch denk ik dat de schrijver, C.S. Lewis, het karakter van God en de wereld waarin we ons bevinden heel nauwkeurig heeft weergegeven.

De kinderen worden onder de wapenen geroepen.

Een soortgelijk thema zien we in *De Hobbit* van J.R.R. Tolkien. Gandalf zorgt dat de jonge Bilbo Baggins zich aansluit bij een gezelschap dwergen die op pad gaan om de Eenzame Berg en zijn rijkdommen te heroveren. De jonge hobbit heeft nog nooit een zwaard vastgehouden, nog nooit buiten geslapen en zelfs geen stap buiten de Shire gezet. Hij houdt van boeken, thee en zijn leunstoel en heeft altijd een zakdoek bij zich. Bovendien weet Gandalf niet zeker of de draak Smaug – ‘het allergrootste Onheil’ – daar niet op de loer ligt.⁴ Bilbo zou in de val kunnen lopen. Vergeet niet dat Gandalf veel, heel veel van Bilbo houdt. Toch stuurt hij hem op een zeer gevaarlijk avontuur, waarvan de hobbit misschien niet zal terugkeren. Hij voegt eraan toe: ‘En als je wel terugkomt, ben je niet meer dezelfde ...’⁵

Wat me brengt bij de eerste van twee veronderstellingen die voor het gebed belangrijk zijn:

God maakt ons allemaal volwassen.

‘Ik schrijf u, lieve kinderen, want de zonden zijn u vergeven omwille van Zijn Naam. Ik schrijf u, vaders, omdat u Hem kent Die er vanaf het begin is. Ik schrijf u, jonge mannen, omdat u de boze hebt overwonnen.’ (1 Johannes 2:12-13)

Kinderen, vaders, jonge mannen – wat mooi. Wat aardig van Johannes, dat hij ons eraan herinnert dat we ons allemaal op een ander punt van onze geestelijke reis bevinden. We bevinden